

מסורת הש"ס

(א) בית מל: (ב) גבול קד... (ג) ד"ה ומי: (ד) ובבית פ' השואל כמו להפקד ש"ה.

הגהות הב"ח

(ה) גב' לפגו ולתמי נדריה בד"א בשליח: שלא עשאו בעדים: אבל שליח עשאו בעדים: ובי' ש"ה ד"ה מנה דיעובי מ"ה שליח הו"ל ואח"כ מ"ה שליח נשכר ובי' ולשאל לקיטו שלקטו ובי' שליח מורי לישאל אחרינא כג"ל: (ג) ד"ה ד"ה אמר ובי' ויין דנהלא בפניו מיירי: (ד) בא"ד לא נא לתוך פירכא דפרכי לר"ט: אלא שפ"ה: (ה) ד"ה שליח ובי' כגון דלא אמר לו אמור לשליחי ישלח לי על ידך רק עדים מותרים: שפ"ה שליח להביא לי אלא אם היה אמר לו על אמור לשליחי ישלח לי על ידך פשיטא דה"ל (ו) ד"ה הכי ובי' דהמפקד אלא מכירו:

הגוול עזים פרק תשיעי בבא קמא

קד.

עין משפט
גז מוצה

קב א מ"י פ"ו מ"ג גיולה הלכה ט פתג עין טושי"ע ח"מ פ"י שמו טפ"ה: קבא ב מ"י ש"ס הלכה י' ופי"ג מהלכות שולחן וסומפין הלכה ה' פתג טפ"ג עב טושי"ע ח"מ פ"י שמו טפ"ה ב ובי' קבא טפ"ה א וטפ"ה ב ובי' קבא טפ"ה ג וטפ"ה ד: קבב ג מ"י פ"ג מ"ה הלכה ט' ופקדון הלכה ט' פתג טפ"ג ט' וטושי"ע ח"מ פ"י שמו טפ"ה ד: קבב ד מ"י פ"ג ט"ו טפ"ה ט"ו פ"י קבא טפ"ה ב:

מוקף רש"י

ושילחה ביד בבו. המשאל שלהל לו שואל כד נט על משאל ב"ב: פתג. פתג. אם מהה כדן. פלוגי דבה ובי' ובי' חסדא. רב חסדא מתקן לה להאי שולח דמתי' בשכירו ולקטו שדר בביתו, אלא אין עדים שוא שולח, דלא איכא עדים הי' שליח ותיב שולחן פלוגין תתמתי' לו, רבא אמר אפילו עשאו שליח בעדים לא שליח הוא להחייב ע"י באוספין דה"ק ליה איניש מהימנא הוא אי בעית לטורי כדיה שדר וש"ה. לא יתן לא לבנו, של גזול להליטו לגזול, שאם יאספיהו חיוב להחזיר, דלא ידו השכח עד דמתי' לדיה (וע"ר ט"ז).

שכבר הודה מפי עלמו. וזכא לזכא ידי שמיס. ואע"ג דבי דינא לא מנא מחייבי ליה אלא מניח לפנייה מיהו ידי עוגש אין יולא עד שיסלם לשניהם דהא לאו לבעלים אהדריה כו': אלא אמר רבא. מתני' דברי הכל הוא ולא דמיא לאין יודע דהתם בין נשבע בין לא נשבע הוא דפליגי ר' טרפון ור"ע לענין דינא דר' טרפון לא מחייב להחזיר ליד הגזול ור"ע מחייב אע"ג דלא נשבע. והאי דפרכת לעיל וחי ר"ע אע"ג דלא אשתבע לאו פירכא היא דהתם דין הוא דאע"ג דלא משתבע גזול ללא אחד שחרי אין יודע למי יגזול ולא נפיק די שמיס כגל אכל הכא במתני' דידע למאן גזול ומודי ליה משעת הודאה דמומן הוא להשיב הי גביה כפקדון הלך נשבע חמילה קודם הודאה אע"ג כו': שליח ששעשאו בעדים. ראונין ש"ס לו מעות כיד שמעון ומינה שליח בעדים לקבלם הימנו ומתנס לו: הוי שליח. ואם נאנסו בדרך פטור כגל הבית ששעשאו בעדים. דלא קמה כרשות שואל להחייב כבאוספין עד שיאמר לו מפיו לשלוח לו כיד בנו כו':

שכבר הודה מפי עצמו אלא אמר רבא שאני מתני' דכיון דידע למאן גזוליה ואודי ליה כיון דאפשר לאהדורי ממונא למריה הוה ליה כבאן דאמר ליה יהו לי בידך הלכך נשבעי אע"ג דקאמר ליה יהו לי בידך כיון דבעי כפרה לא סגי עד דמטי לדיה אהא לא אישתבע הוי גביה פקדון עד דאתי ושקיל ליה: לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו: איתמר שלוח שליח שעשאו בעדים רב חסדא אמר יהו שליח רבה אמר לא הוי שליח רב חסדא אמר הוי שליח להבי טרדו ואוקמיה בעדים דליקו ברשותיה רבה אמר לא הוי שליח ה"ק איניש מהימנא הוא אי סמכת סמוך אי בעית לשדוריה בידיה שדר בידיה תנן ה"השואל את הפרה ושילחה ביד בנו ביד עברו ביד שלוחו או ביד בנו ביד עברו ביד שלוחו ומתה פטור האי שלוחו היכי דמי אי דלא עשה בעדים מנא ידעינן אלא דעשה בעדים וקתני דפטור קשיא לרב חסדא כראמר רב חסדא בשכירו ולקטו הכא נמי בשכירו ולקטו תנן לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו האי שלוחו היכי דמי אי דלא עשאו בעדים מנא ידעינן אלא דעשו בעדים הרגמא רב חסדא בשכירו ולקטו אבל שליח שעשאו בעדים מאי הכי נמי דהוי שליח אדתני סיפא אבל נותן הוא לשליח בית דין לפלוג וליתני בדידה (ב) שליח שעשאו בעדים הכי נמי דהוי שליח אמרי לא פסיקא ליה שליח ב"ד לא שנא עשאו גזול ולא שנא עשאו גזול הוי שליח פסיקא ליה שליח שעשאו בעדים דכי עשאו גזול הוא דהוי שליח עשאו גזול לא דלא דתניא רבי שמעון בן אלעזר אמר שליח בית דין שעשאו גזול ולא עשאו גזול או פטור רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו שליח שעשאו בעדים הוי שליח וא"ת משנתנו יבמציא לו שליח דאמר ליה אית לי זוזי גבי פלגיא ולא קא משדר להו איתחוי ליה דלמא איניש הוא דלא משכח לשדורי ליה א"נ כדרב חסדא בשכירו ולקטו א"ר יהודה אמר שמואל אין

אומר שלה לי על ידו פשיטא דהוי שליח דהא תנן כשהואל (ב"מ דף נ"ג: וש"ס) אמר ליה השואל שלה לי כיד בני כיד עבדי כיד שליחו או כיד בן כיד עבדך או כיד שולחן ושלחה חייב ומ"ל א"ל בפניו שלה ומ"ל אמר ליה שלה בפניו שלה וזמניהו לקמן לא משמע הכי דכתיב לשמואל מאי תקמיה הול"ל ששלה ליה שלה לי ע"י זה דלא הוי שליח לך ז"ל דככל ענין שלה בפניו לא הוי שליח עד שיאמר לו בפניו שלה לי על ידו כההיא דהשואל דאיירי בפניו וכן מוכח מתוך הקונטרס: רבא אמר לא הוי שליח. יש מקשים דרבה אדרבה דהכא קאמר רבה דלא הוי שליח ובפ' המוכר את הספינה (ב"ב דף פ"ו:) אמרינן רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו הכא בחנוני מוכר גלוניות עסקין ואזלא ר' יהודה לטעמיה דאמר לאחוי שרייה הרי לרבה אליבא דר' יהודה הוי שליח וי"ל דשאני התם דכיון שנתן לו פודיון וזוה לו להביא בחסדא שמן הוי כאלו א"ל כהדיא שלה לי על ידו ופטור ולפי מה שפירשתי דדוקא שאמר ליה בפניו אית לן למימר דכיון דנתן הפודיון הוי כאלו אמר ליה בפניו שלה הלכך אמר לר' יהודה לאחוי שרייה: ה"ב קא"ף איניש מהימנא הוא. מימנה אמאי חייב הוא מן הדין בחסדא אונס הדרך והא אין יכול לומר אין רזוני שיהא פקדוני כיד אמר כיון דתפסיס ליה באיניש מהימנא וי"ל דנראה דאפילו הוא עצמו הביאו בדרך ונאנס חייב דפשיעה הוא עושה שמוליכו בדרך במקום פלוגי עיש בו סכנה ובע"כ חייב לשמור עד שיחזירו לו כיוון שיש בו במקום שהפקידו אליו כדאמרינן לקמן (דף ק"ה.) (ו) בהמפקד אלא חזירו כיוון לא יחזירו לו במדבר משמע דבעל כרחו חייב לשמור עד שיחזירו כיוון במקום שהפקידו ולא כל כמינה להחזיר לו במדבר במקום סכנה:

א"י דא עשאו בעדים מנא ידעינן. כלומר היכי מסר לו משאל כיון דלא ידע אי האי שליח של שואל הוא: בשכירו ולקטו. מימנה אמאי לא אמר רב חסדא נמי אהא ועוד מימנה אמאי לא פריך ליה מעיקרא ממתני' והדר הוה ליה למפרך מהיחא דפי' השואל: אין